

Arénu čeká Rok plný doteků

16.5.2022 - Sylvie Vůjtková | Komorní scéna Aréna

Doteky nás provázejí celý život. Nejprve se nás dotkne porodník, pak maminka a potom už si sáhne kdekdo, pokud mu to dovolíme. A postupně zjišťujeme, že nejde jen o doteky fyzické, ale že se nás dotýká i leccos z toho, co vidíme kolem sebe. A kolikrát je to dotek intenzívnější než ten sebesilnější stisk. Tak nějak to máme s doteky. Jsou něžné, pevné, hřejivé, mrazivé, laskavé, bolestivé, zraňující, konejšivé, silné, slabé, ale hlavně jsou naše. Díky nim totiž poznáváme svět, ve kterém žijeme. A proto jsme se rozhodli, že vám v Aréně pár takových poznávacích doteků zprostředkujeme.

ROK PLNÝ DOTEKŮ

divadloarena.cz

Předplatné v prodeji od 16. května

Sezóna 2022—23

Premiéry

Tohle není Višňový sad / Úplné zatmění

Na dotek / Režisér

KUMORNÍ
SCENA
ARENA

Sezónu 2022-23 otevřeme inscenací s názvem **Tohle není Višňový sad**, pod níž se skrývají tři aktovky **A. P. Čechova** (*Labutí píseň, Medvěd, Námluvy*) spojené do volného dramatického celku naším dramaturgem **Tomášem Vůjtkem**, který si tyto Čechovovy miniatury navíc i přímo přeložil. Herec Světlovidov, který právě odehrál své poslední představení a chystá se do hereckého důchodu, se v průběhu divadelního flámu stále více oddává svým vzpomínkám na role, jež ztvárnil, jakož i úvahám nad smyslem života stráveného na divadelních prknech. Nakonec přemluví své kolegy, aby si

s ním připomněli jeho dva oblíbené špíly – první o lásce divoké a silné jako medvěd, která si prosadí svou i v domě smutku, a druhý o námluvách, které se zvrtnou v majetkový spor. Humor Antona Pavloviče je jako pohazení na duši; akorát ta ruka, která hladí, je trochu drsná. Ne, že by se nás Čechov nedotýkal citlivě, ale zároveň nás nijak nešetří. Stejně jako život. K Čechovovi se touto inscenací vrátí jeho věrný divadelní ctitel, slovenský režisér **Roman Polák**.

Druhým titulem bude drama **Christophera Hamptona** *Úplné zatmění* (*Total Eclipse*) zpracovávající skutečný příběh dvou nejslavnějších prokletých básníků, který se ale do školních osnov nejspíš nikdy nedostane. Spokojené manželství Paula Verlaina a jeho ženy Matyldy rázně ukončí příchod mladičkého a svůdného Arthura Rimbauda. Oba básníci se společně vydají na toulky po Evropě, aby poznali jeden druhého i sami sebe. Láska, která je spojuje, je stejně absolutní jako jejich sobectví. Vášnivý milostný vztah, jenž je spaloval po několik let, je pouze utvrdil v poznání, že nemůžou být ani spolu, ani bez sebe. Zoufalá, krutá, a přesto naplněná láska, plná tehdy zakázaných doteků, absintové opojení a zatmění mozku, díky němuž lze překročit i nepřekročitelné. V takových kulisách se odehrává Hamptonova hra z roku 1967, kterou do filmové podoby převedla Agnieszka Hollandová s mladým Leonardem di Capriem jako Rimbaudem v roce 1995. Náš arénovský Rimbaud bude dozajista minimálně stejně okouzlující, o což se postará pravidelně hostující režisér **André Hübner-Ochodlo**.

Následovat bude slavná hra **Patricka Marbera** *Na dotek* (*Closer*), která v době svého prvního uvedení (1997) vzbudila pohoršení svým námětem i místy dost vulgárním jazykem. Hra zachycuje osudy milostného čtyřúhelníku, který tvoří dermatolog Larry, spisovatel Dan, striptérka Alice a fotografka Anna. Larry i Dan mají postupně intimní vztahy s oběma ženami. Protože hledají tu pravou? Nebo spíš nevědí, co hledají? V striptýzovém klubu, v němž Alice pracuje, se lidé svlékají a všemožně vzrušují, ale je zakázáno, aby se vzájemně dotýkali. Dotek nás spojí s milovanou bytostí, ale v striptýzovém klubu lásku nenajdeme, jen sex. Tahle metafora dokonale vystihuje citovou vyprahlost světa, ve kterém žijeme. Obdobně posmutněle a směšně působí erotický chat, jehož se Dan a Larry účastní. Hra, která dobyla celý svět a dočkala se i kultovního filmového zpracování, dostala od recenzentů výstižný podtitul „*Sex, lži a internet*“. V režii **Jiřího Pokorného**, jehož inscenace *Zabijáka Joea* se stala diváckým hitem, nás čeká podnětné zamyšlení nad tím, zda jsme vůbec ještě schopni rozpoznat lásku. A pokud ne, zda si ji vůbec zasloužíme.

Posledním titulem bude **Režisér**, nová hra **Tomáše Vůjtky**, která je inspirována režiséry, kteří nás svými názory inspirovali k tomu, abychom dělali takové inscenace, jaké děláme. Společně se dotkneme podstaty zázraku, kterému říkáme divadlo. Vysoká poezie uměleckých snů bude v této sarkastické grotesce konfrontována s pokleslou prózou životní reality. Režisér, herci, novináři, diváci, sláva a zmar. Mají režiséři rádi své herce? A pokud ano, mají herci rádi své režiséry? A koho z nich mají rádi novináři? Nikoho? Všechny? A co si s tím má počít chudák divák? Bilanční hry o tom, jak těžké je přenést na jeviště pravdu, se nemůže ujmout nikdo jiný než sám umělecký šéf Arény **Ivan Krejčí**, aby divákům i celému světu ukázal „pravdu pravdoucí“.

Soubor Arény vás bude laskat i hladit proti srsti v lehce obměněné sestavě dámské šatny, protože se z našeho vřelého objetí rozhodla vymanit **Viktória Pejková**. Nicméně toto rozloučení si vynahradíme i jedním staronovým přivítáním, protože se do naší náruče rozhodla navrátit **Renáta Klemensová**.